

Sygn. akt IV U 685/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2018r. w S.

odwołania J. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 20 lipca 2017 r. Nr (...)

w sprawie J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu J. F. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 lipca 2017r. na stałe.

Sygn. akt IV U 685/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 lipca 2017 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odmówił J. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż u wymienionego Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 04.07.2017 r. nie stwierdziła niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył J. F. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazał, że orzeczenie komisji lekarskiej ZUS jest błędne, a decyzja organu rentowego jest dla niego krzywdząca. Stwierdził, że jego niezdolność do pracy powstała na skutek wypadku przy pracy, czego ZUS nie negował przez 14 lat. Podniósł, iż od ostatniej decyzji organu rentowego nic się nie zmieniło, a nawet jego stan zdrowia uległ pogorszeniu i nie rokuje poprawy (odwołanie k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 04.07.2017 r., która stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych

nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5-6).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca J. F. dnia 25 kwietnia 2017 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres (wniosek z dnia 25.04.2017 r. k.131 akt organu rentowego). Składając powyższy wniosek J. F. był w trakcie pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, która przyznana mu została do 30 czerwca 2017 r. na podstawie decyzji z dnia 03.07.2014 r. (decyzja z dnia 03.07.2014 r. k. 122 akt organu rentowego). Ubezpieczony rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy pobiera od 7 lipca 2004 r. (decyzja z dn. 27.07.2004 r k. 21 akt rentowych).

Rozpoznając wniosek ubezpieczonego z dnia 25 kwietnia 2017 r. organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 06.06.2017 r. ustalił, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy, ale orzeczona częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (wypis z orzeczenia Lekarza Orzecznika z 06.06.2017 r. k.132 akt organu rentowego).

J. F. wniósł sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, na skutek czego został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 04.07.2017 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (wypis z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 04.07.2017 r. k.134 akt organu rentowego). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 20 lipca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja z 20.07.2017 r. k. 137 akt organu rentowego).

W dniu 14.04.2003 r. J. F. wykonując codzienne czynności w pracy podczas przenoszenia kineskopu w następstwie urazu przeciążeniowego po dźwignięciu ciężaru doznał ostrego bólu okolicy lędźwiowej kręgosłupa z promieniowaniem do prawej kończyny dolnej. W trakcie leczenia po okresie około miesiąca pojawił się niedowład wiotki stopy prawej. Po wykonanych badaniach diagnostycznych w lipcu 2003 r. stwierdzono cechy dehydratacji krążków międzykręgowych, tylnoboczną prawostronną przepuklinę krążka międzykręgowego L4/L5 i szeroko podstawną przepuklinę L5/S1. Ubezpieczony kontynuował leczenie farmakologiczne i rehabilitację. Zdarzenie z dnia 14.04.2003 r. zostało uznane za wypadek przy pracy i z tego powodu do 30 czerwca 2017 r. organ rentowy orzekał częściową niezdolność do pracy u ubezpieczonego pozostającą w związku z wypadkiem przy pracy.

Obecnie nadal utrzymują się u ubezpieczonego bóle kręgosłupa L/S z promieniowaniem do prawej kończyny dolnej z drętwieniem kończyny, zaburzenia chodu w związku z utrzymującym się nadal niedowładem wiotkim stopy prawej. Badanie MR kręgosłupa L/S z 2017 r. wykazuje obecność szeroko podstawnej przepukliny krążka międzykręgowego L5/S1 z modelowaniem prawego korzenia S1 bez cech nawrotowej przepukliny na poziomie L4/L5, ale ze zmianami bliznowatymi z uciskiem na korzeń nerwowy L5. U J. F. w przeprowadzonym badaniu neurologicznym stwierdzono: ograniczenie ruchomości kręgosłupa L/S, zaznaczone objawy korzeniowe w prawej kończynie dolnej, zaburzenia czucia powierzchniowego na podudziu i grzbiecie stopy prawej z osłabieniem zginania grzbietowego stopy (niewielki ruch zgięcia grzbietowego stopy), brak odruchu skokowego prawego, chód brodzący (bez zaopatrzenia w ortezę stabilizującą stopę). Ubezpieczony nie może długo przebywać w wymuszonej pozycji kręgosłupa, schylać się i dźwigać.

Dwa zespoły biegłych lekarzy: neurologa, i ortopedy w opiniach sporządzonych na zlecenie sądu stwierdziło, że utrzymujący się u J. F. przewlekły zespół bólowy kręgosłupa L\S z ograniczeniem jego ruchomości i zespół korzeniowy prawostronny z niedowładem wiotkim stopy prawej od czasu wypadku w pracy w dniu 14.04.2003 r. uzasadnia orzeczenie dalszej częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2017 r. w związku z wypadkiem przy pracy. Brak poprawy pomimo długotrwałego systematycznego leczenia i planowany ponowny zabieg operacyjny uzasadnia natomiast orzeczenie częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na stałe (opinie biegłych k. 70, 91-92).

Ubezpieczony ma wykształcenie średnie ogólne, obecnie jest emerytem, do czasu wypadku przy pracy pracował zawodowo – jako pracownik fizyczny przy produkcji kiteskopów (okoliczności niesporne).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. F. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej;

Zgodnie zaś z art. 17 ust. 1 wymienionej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Przepis art. 17 ust. 2 stanowi zaś, że świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u wnioskodawcy istnieje w dalszym ciągu częściowa niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sporządzone na tę okoliczność dwie opinie biegłych lekarzy ortopedy i neurologa dały podstawy do stwierdzenia, że wnioskodawca jest nadal częściowo trwale niezdolny do pracy od 1 lipca 2017 r. oraz, że orzeczona niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Biegli lekarze po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie oraz zbadaniu wnioskodawcy stwierdzili u J. F. ograniczenie ruchomości kręgosłupa L-S, zespół korzeniowy prawostronny z niedoczulicą w zakresie dermatomów L4-L5-S1, niedowład stopy prawej w zakresie zgięcia grzbietowego – w skali L. 3/5, brak obu odruchów skokowych, chód z utykaniem na prawa nogę. Biegli wskazali, że J. F. ze względu na schorzenie układu ruchu nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, pracy w długotrwałej pozycji wymuszonej kręgosłupa, wymagającej chodzenia, dźwigania, schylania się i przenoszenia przedmiotów. Wskazano również, że po 30 czerwca 2017r. nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia ubezpieczonego (opinie biegłych k.70 i 91-92).

Analizując przedmiotowe opinie biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydane zostały przez lekarzy specjalistów, a ponadto poprzedzone zostały analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy i jego badaniami. Obie opinie (z dnia 15.02.2018 r. i 29.05.2018 r.) są spójne co do postawionego rozpoznania i wniosków, logiczne oraz należyście uzasadnione. Ponadto przedmiotowe opinie nie zostały również skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron procesu. Zastrzeżenia organu rentowego zgłoszone do opinii z dnia 29 maja 2018 r. (k.102) dotyczą tylko tego, że wskazana opinia pozostaje w sprzeczności z opinią biegłych ortopedy J. S. i neurochirurga A. M.. Należy wskazać, że w związku z tym, że opinia z dnia 15.02.2018 r. lekarzy M. W. i J. S. (k. 70) pozostawała w sprzeczności z wnioskami biegłych J. S. i A. M. (k. 18) Sąd dopuścił dowód z trzeciej opinii tych samych specjalizacji celem zweryfikowania wniosków postawionych przez biegłych w dwóch sprzecznych ze sobą opiniach biegłych. Opinia z dnia 29.05.2018 r. biegłych E. O. – K. i R. K. potwierdziła ocenę stanu zdrowia i orzeczoną w związku z tym częściową niezdolność do pracy u ubezpieczonego pozostającą w związku z wypadkiem przy pracy dokonaną przez biegłych M. W. i J. S.. Sąd obdarzył w związku z tym wiarygodnością opinie biegłych z dnia 15.02.2018 r. i 29.05.2018 r., natomiast odmówił wiarygodności dowodowi z opinii biegłych. J. S. i A. M.. Opinia biegłych z dnia 09.10.2017 r. nie zasługuje na wiarygodność nie tylko dlatego, że pozostaje w sprzeczności z pozostałymi dowodami z opinii biegłych, które zostały przeprowadzone w niniejszej sprawie, ale również dlatego, że biegli wykraczając poza swoje kompetencje w niniejszej sprawie i zakres opinii zakwestionowali zdarzenie z dnia 14.04.2003 r. jako wypadek przy pracy. W powyższych okolicznościach Sąd dysponując dwiema spójnymi opiniami biegłych, które obdarzył wiarygodnością oddalił wniosek dowodowy organu rentowego zawarty w piśmie z dnia 16

lipca 2018 r. o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłych tych samych specjalizacji uznając go za zbędny dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie i zmierzający do przedłużenia postępowania.

Stwierdzona u ubezpieczonego częściowa okresowa niezdolność do pracy pozostająca w związku z wypadkiem przy pracy trwa nadal od 01.072017 r. i wskazano, że ma charakter trwały. Spełnione zostały również pozostałe przesłanki nabycia renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, co nie było kwestionowane przez organ rentowy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wnioskodawcy przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 lipca 2017 r. na stałe.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.